

The background of the entire page is a dense, overlapping layer of white, torn paper leaves. The leaves have irregular, wavy edges and are scattered across the frame, creating a textured, organic feel. The lighting is soft and even, highlighting the delicate nature of the paper.

אמרתי לך

המידות בקטלוג בס"מ: רוחב/עומק/גובה

צילום: אדוה שלהבת

צילום עבודתו של מיכאל לייף: יאן זולצר

צילום עבודתה של שרה בורשטיין: שרה בורשטיין

עיצוב גרפי: דפנה סרוסי, סטודיו 40

אמרתי לך ועוד חומרים רגישים

קבוצת "חומר דרומי" כוללת אחד-עשר אמני קרמיקה, אשר התגבשו לכדי קבוצת לימוד לפני כעשור. אנשיה, בעלי מטען חיים עשיר, באים מתחומי עיסוק מגוונים, מכירים ומקורבים זה לזה. הם מעוניינים להרחיב את הידע בטכנולוגיות קרמיות שונות ובנוסף ליצור סביבת עבודה תומכת, משותפת ואינדוידואלית גם יחד, לקראת תערוכה קבוצתית.

לשם כך הם נפגשים אחת לשבועיים עם מורים מקצועיים בתחום ועם מנחה - אוצר, שמלווה אותם בתהליך היצירה. מאפיין נוסף חשוב ומשמעותי הוא - כולם מתגוררים בפריפריה בדרום הארץ. התהליך שעליו עבדנו במשך שנה וחצי עסק בשני מישורים של חוויות אישיות: התמודדות עם חוויה רגשית משמעותית, ועיסוק באובייקט בעל חשיבות עמוקה לאמן. במפגשים הרבים שנערכו בתקופה זו עברנו תהליכים של משוב הדדי בין חברי הקבוצה, תוך פרגון, תמיכה והכעת ביקורת. שאפנו בעיקר להביא את הפרטי האישי לידי ביטוי אמנותי אוניברסלי שיהיה רלוונטי ומרתק. תוצאותיו המרגשות של מסע זה מוצגות בתערוכה.

רבות מהעבודות בתערוכה מתייחסות לצמד המילים הטעון, אשר ליווה רבים מאתנו מאז ילדותנו, "אמרתי לך"; אמירה ארוגנטית, הנשלפת בקלות רבה מידי, ומשיגה בדרך כלל את ההיפך ממטרתה המוצהרת. לכאורה "אמרתי לך..." מעיד על כך שאני, היודע והמנוסה, רציתי לחסוך את הכאב שבטעויות בחירותיך. אך אמירתה לאחר מעשה, היא מתנשאת וכלתי מתחשבת; יש בה צדקנות במסווה של כוונה טובה והיא עלולה להיות מכעיסה ומתסכלת.

במהלך העבודה על התערוכה צפו ועלו זיכרונות אישיים. ביחד אתם התעוררו שאלות כגון עד כמה ניתן ללמוד מניסיונו של האחר, עד כמה חשובה ההתנסות האישית בגיבוש אישיותו של הפרט. אכן, בחברויות יש ללמוד ללכת על חבל דק של אמירות ושתיקות.

קבוצה אחרת ומעניינת של עבודות מתייחסת לאובייקט בעל משמעות עמוקה עבור אותו אמן. חפצים כמו סדרת המצלמות, המשקפות ותיבות אוצר מספרים בתערוכה סיפורי חיים אינטימיים ומרתקים. העיסוק האישי באובייקטים בעלי משמעות חושף תובנות על עולם רגשות וחוויות מכוננות בחיי היוצר.

רונית צור, אוצרת

שרה בורשטיין · אמרתי לך 1, הדפס דיגיטלי, 94/45

אמרתי לך 2, פסל עטוף בחיתול תפור, 14/9/31

שרה בורשטין מציגה בתערוכה שתי עבודות העוסקות ביחסים כוחניים בין בני אדם. "אמרתי לך" הוא ביטוי נזוף, שמעמיד את הננוף במעמד נחות, כמי שיכולת השיפוט והביצוע שלו ירודים. לכן יצרה הדפס דיגיטלי של דמות מתנשאת, כמעט לא אנושית, החושפת את כוחה להשפיל בלי יכולת להזדהות עם האחר. העבודה הנוספת היא פסל מוקטן של דמות אנושית עטוף בתכריכים. דמות זו כמו שואלת שאלה קיומית את הננוף והננוף על ערך ומשמעות במסגרת החיים הסופיים של הפרט.

נחמה מזור · ללא כותרת, כל אובייקט 12/15/15
 "אני חשה כאילו קיים בתוכי שק שמשקלו הולך וכבד ולמרות אי נראותו נקווים בו הרגשות הכואבים.
 כאילו הרחם, ששוב איננו פורה, קיבל תפקיד חדש: להכיל, לחמול ולשאת את צער העולם...".
 נחמה בנתה סדרת כלי קיבול עבור אותם משפטים שהיתה רוצה להגיד לילדיה, להזהירם מפני
 תהפוכות החיים, לכוונם, אך יודעת שבכך היא גם כובלת, ולכן בוחרת בשתיקה. הסריגה בעבודת
 יד סביב פתחי המיכלים מעניקה להם רכות והגנה.

יעל שחם · ללא כותרת, כל ראש כ-25/25/25
 יעל שחם מפסלת ראשים אטומי הבעה, שענייהם כמו מוסתרות בפס צבעוני מרומז. העבודה עוסקת
 במהותה של תקשורת בין אישית; בכוחן של מילים לחבר ולהרחיק וביכולות ההבנה וההזדהות
 בחברה האנושית. העיניים המוסתרות, מספרות על ההתבוננות פנימה בלי לראות את האחר.
 ראשי בעלי החיים, המצורפים למעגל הדמויות, עומדים גם הם מנותקים, מנוכרים מסביבתם. אדם
 ובעל חיים: כולם משדרים בדידות וצורך נואש בקשר.

יפה סלפטר • משקפת, מיצב 25/50/70

יפה סלפטר יצרה מיצב בזעיר אנפין, העוסק במשקפת, שהיתה שייכת לאביה, אשר נהרג בהיותה בת שש. היא מושיבה קבוצת דמויות בסצינה ביתית תיאטרלית, כאשר לכל אחת מהן הצמידה משקפת באופן שלא ניתן לנתקה מעיניה. המשקפת, שבמקורה מאפשרת התבוננות מעמיקה בפרטים רחוקים, חוסמת את עיני הדמויות ובכך מאפשרת להן התבוננות פנימית אל הווייתן. "עם כל טלטלות החיים, נותרה לי מזכרת אחת ויחידה ממנו והיא משקפת. המשקפת מסמלת עבורי את המבט אל כל מה שחווייתי בחיי מאז מותו."

אסתי ברק • דרכים, מידות משתנות
אסתי ברק עוסקת בתפישה האומרת,
שאין בחירה אחת נכונה וטובה להתנהל
על פיה בחיים ואין תחליף ללימוד
עצמי; אינך לומד מלקחו של האחר,
ואת הנתיב המתאים לך תגלה בתהליך
של ניסוי וטעייה. היא בונה מערך
של מבוכים מרובי מסלולים ופתחים
המאפשר מסע של חיפושי דרך, הצבת
שאלות ונקודות מוצא שונות. וכדברי
החתול לאלים, בספרו של לואיס קרול:
"אם אינך יודעת לאן ברצונך להגיע
הרי שלא משנה באיזו דרך תלכי, אך
אין כל ספק שתגיעי לאנשהו בתנאי
שתלכי זמן ארוך מספיק".

סיגלית ברייר • ללא כותרת, פרט, כל פרפר 5/7
סיגלית ברייר מניחה ערימה של מאות פרפרים לבנים בסלי
גומי ישנים אשר שימשו לאיסוף ממצאים ארכיאולוגיים
בחפירות מצדה. ה"אמרתי לד..." קיצץ את כנפיה כילדה.
ענן הפרפרים המקורקים, עוטי חיוורון, שצבעיהם אבדו
להם, משדר עדינות ועצב.

דבורה וינברג • גנטיקה וסביבה,
מידות משתנות

דבורה וינברג מציגה סידרת כלים
בעלי אופי מכיל, כמו נשי.
בין הגופים מתקיימים דמיון ושוני.
נוצר תהליך של התפתחות מכלי לכלי
כאשר השוני אינו גדול אך הוא בעל
משמעות; יצירתה עוסקת בקשר הבין
דורי שבין אמהות לבנותיהן, ברצון
להתרחק מהדמיון הגנטי, שאין ממנו
מנוס, להתרחק מהגורל התורשתי
וליצור סיפור חיים אחר.

שלי אוקון • תודעה, 23/20/32

שלי אוקון יצרה תיבות אישיות, מעטרות בדימויים של הקרובים לליבה בשיטת סגרפיטו. העיטור מתקבל כחותמות של חיתוכי עץ, ומזכיר סמלים של שושלות משפחתיות. תיבות האוצרות, הנושאות בחובן הפתעות וסודות של ימים עברו, מרתקות אותה. צורתן מרמזת על מסעות במקומות רחוקים, על הצפנה של סיפורים חסויים. התיבה בצילום מורכבת מגלילים שיוצרים יחד מעין תאי כוורת רוחשי נוסטלגיות.

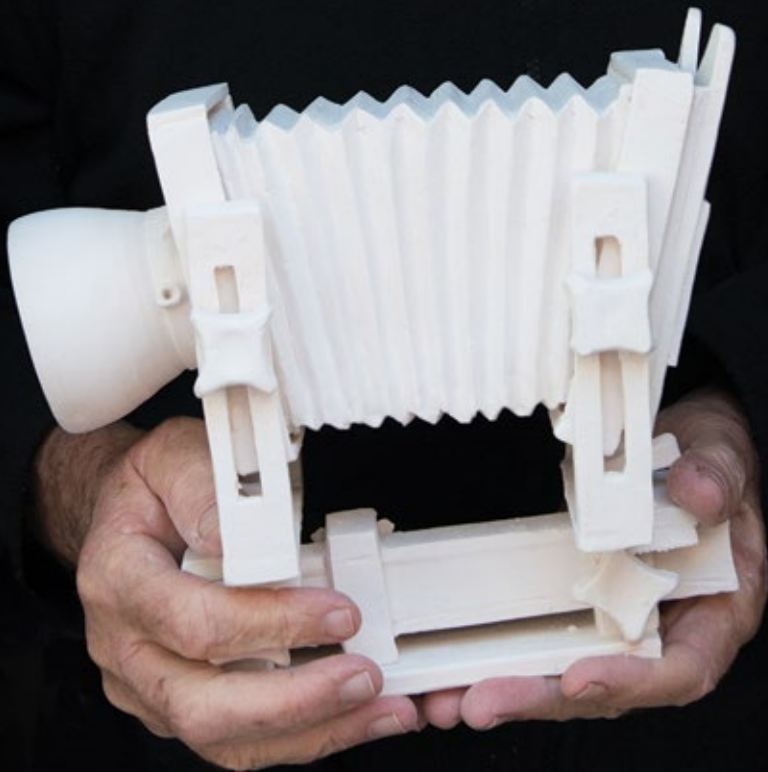
נצה בר • חתום בעור, מידות משתנות

בסידרת הגופים האמורפיים שיצרה, בודקת נצה בר את מרחב האפשרויות, שמעניקה היכולת לבחור בדרכים לא מוכרות ולגלות דברים חדשים. האובייקטים מזכירים צורות סוריאליסטיות, ובהם מוטבעים מעין סימנים, שנערבו בתוכם לצמיתות במהלך החיים. אותן הטבעות הן המגינות, אך גם המעכבות את ההתנהלות בתוך הלא מוכר. המתח, שנוצר בין הביטחון לאי הידיעה, הוא מהותה של העבודה.

אביגיל כהן • ללא כותרת, כל נמלה 8 ס"מ

אביגיל כהן יוצרת נחיל נמלים בעבודת יד סיופית ומעלה שאלה לגבי כוחו של הרוב. האם עצם היותם רבים הופכם ל"צודקים"? האם העובדה שכולם חושבים/אומרים/עושים - הופכת את היחיד השונה לטועה, והאם הוא יכול להתמודד מולם? מאידך ברור שרק התארגנות של פרטים בודדים כקבוצה תאפשר להשיג יעדים, שאינם בטווח יכולתו של היחיד. הנמלים של אביגיל מתהלכות בחלל התערוכה בין העבודות המוצגות.

מיכאל ל'ף · רטרוספקטיבה בשחור לבן, העבודות בגודל טבעי

מיכאל ל'ף, צלם טכני במקצועו, פורס מעין כרונולוגיה אישית באמצעות מחווה לסדרת המצלמות, שליוו אותו מאז נעוריו. המצלמות בנויות במדויק מחומר לבן באופן שמנתק אותן מהקשרן הפונקציונלי והופכן לאובייקטים אמנותיים בפני עצמם. לצדן מוקרנים צילומים שצולמו במצלמות אלה העוסקים במגוון רחב של נושאים ומתאפיינים באסתטיקה של הצילום בשחור לבן.